

Monostorpályi, 1874. november 8. – Debrecen, 1950. június 13.

Ősei több nemzedéken át valamennyien református lelképásztorok voltak. Az elemi iskolát és a gimnázium első osztályát magánúton végezte el. A gimnázium második osztályától a debreceni Református Kollégium diákja volt, ott érettségizett 1891-ben. Ezt követően joghallgató lett a cívisváros Református Jogakadémiáján; tanulmányait a budapesti Királyi Magyar Tudományegyetemen folytatta, jogi oklevelet szerzett. 1897 októberében megválasztották a máramarosszigeti Református Jogakadémia tanárának; 1907 őszén átkerült a debreceni Református Jogakadémiára. Egyetemi magántanári minősítést a kolozsvári Magyar Királyi Ferenc József Tudományegyetemen szerzett, egyházjogból.

Az 1914-ben megnyílt Debreceni Magyar Királyi Tudományegyetem Jogtudományi Karán az egyházjog nyilvános rendes tanára lett, egyszersmind az első dékánja. Összesen négyszer volt dékán, és egyszer, az 1931–1932-es tanévben a rektori teendőket is ellátta. Saját szaktárgya mellett gyakran adott elő helyettesként jogtörténetet, magánjogot és közigazgatási jogot. Sok éven át állt az egyetemi diákjóléti bizottság élén, volt az egyetem gazdasági bizottságának állandó elnöke. A Református Kollégiummal kapcsolatban maradt egyetemi tanárként is, két évig igazgatója volt, 1913–1932-ben felügyelőtanára a Kántusnak.

Máramarosszigeti tanársága idején bekapcsolódott a református egyházirányításba. A máramaros-ugocsai egyházmegye 1900-ban jegyzőjévé választotta. 1907-ben, Debrecenben az egyházkerületi közgyűlés tagjává, 1908-ban egyházkerületi jegyzővé, 1917-ben egyházkerületi világi főjegyzővé, majd 1939-ben az egyházmegye gondnokává választották. Évtizedeken át tagja volt az egyetemes tanügyi bizottságnak, a konventnek és a zsinatnak. Egyházi tisztségei, megbízatásai mellett mindkét szolgálati helyén tagja volt a megyei, illetve a városi törvényhatósági bizottságnak is. Debrecenben, 1929-ben a testület örökös tagjává választották. A törvényhatósági jogú város kétszer küldte képviselőnek az országgyűlés felsőházába.

A szovjet kormány politikai megbízottja, G. M. Puskin őt javasolta az Ideiglenes Nemzetgyűlés elnöki tisztére, mindenekelőtt, mint a magyar közjog szaktekintélyét, és mert múltbeli tevékenysége alapján alkalmasnak ítélte a jogfolytonosság demonstrálására. December 19-én Nagylétán választották be az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. A képviselők, főként a debreceni kommunisták és a szociáldemokraták, de a polgári politikusok közül is többen, nem fogadták el Szentpéteri Kun jelölését. Úgy ítélték meg, hogy a korábbi évtizedekben a helyi politikai életben a jobboldal reprezentációja volt: országgyűlési választások alkalmával, választási elnökként,

többször került összeütközésbe a baloldali pártokkal, így nem lehet elnöke csupán nemzetközi megfontolásból a demokrácia megteremtéséért küzdő Ideiglenes Nemzetgyűlésnek. Az ellenállás láttán azonnal visszalépett a jelöltségtől. Életének még hátralévő néhány éve alatt sem a helyi, sem az országos közéletben nem játszott aktív szerepet.